

užití. Sami dosud bez definice očekávali jsme ji od času, který ji ne-
uměl nalézt a bloudil mezi tisíci vytáčkami.

Před kavárnou už postavili na dlažbu stolky. Ženy u nich seděly
v světlých barevných šatech a polykaly vítr po malých soustech jako
zmrzlinu. Sukně šustily, vítr do nich zdola kousal jako malý vzteklý
psík, ženám naskakovaly ruměnce, tváře je od suchého větru pálily
a rty opuchly. Stále ještě trvalo meziaktí a veliká nuda meziaktí,
svět se pomalu a s trémou blížil k jakési hranici, předčasně dorážel
do jakéhosi cíle a vyčkával.

Měli jsme všichni v těch dnech vlčí hlad. Běhali jsme větrem
vysušení domů a tam v tupém zamyšlení hltali obrovské krajíce
chleba s máslem, kupovali jsme na ulici veliké preclíky, tak čerstvé,
že nádherně chrupaly, seděli jsme všichni v řadě v prostorné chodbě
domu na náměstí – v prázdné, klenuté chodbě – bez jediné myšlen-
ky v hlavě. Nízkými arkádami bylo vidět bílé a čisté náměstí. Sudy
od vína stály v řadě u zdi a voněly. Seděli jsme na dlouhém pultě,
na němž se ve dnech trhu prodávaly barevné venkovské vlňáky,
a bubnovali jsme nohama do prken pultu z bezradnosti a nudy.

Náhle Rudolf, ústa plná preclíků, vytáhl ze záhradří zásobník
známek a rozložil jej přede mnou.

IV

Pochopil jsem tenkrát, proč bylo jaro doposud tak prázdné,
skleslé a zaražené. Nevědouc o tom, tichlo samo v sobě, umlkalo,
couvalo do hloubky – dělalo místo, otvíralo se celé do čistého
prostoru, prázdný blankyt bez úsudku a bez definice – udivená
nahá forma pro přijetí neznámého obsahu. Odtud ta blankytná,
jakoby ze spaní vzbuzená neutralita, ta veliká a jakoby lhostejná
ochota ke všemu. Toto jaro stálo v pohotovosti nezalidněné a roz-
sáhlé, celé se dávalo k dispozici, bez dechu a bez paměti – jedním
slovem čekalo na čas svého příchodu. Kdo mohl tušit, že vyjde
zcela připraveno, v plné zbroji a oslnivosti – z Rudolfova zásobní-
ku známek.

Byly to podivné zkratky a formulky, recepty na civilizaci,
příruční amulety, v kterých bylo možno uchopit mezi dva prsty
esenci podnebí i provincií. Byly to poukázky na impéria i republi-
ky, na souostroví i pevniny. Co víc mohli vlastnit císařové a uzurpá-
toři, dobyvatelé a diktátoři? Poznal jsem náhle sladkost vlády nad
zeměmi, osten té nenasytnosti, již lze ukojit jenom panováním.
Zatoužil jsem s Alexandrem Makedonským mít celý svět. A ani
o píd' méně nežli svět!